

[Finansministeren]

Så skal jeg sige nogle få ord om det finanslovsforslag, vi nu er ved at gøre færdigt. Jeg nævnte allerede noget i går, men et par ting er der grund til at sætte streg under. Som bekendt vurderede man i august måned, at underskuddet på drifts-, anlægs- og udlånsbudgettet ville blive 73,7 mia kr. Et nyt skøn i september måned viste 80,2 mia kr., og nogle af årsagerne blev ganske rigtigt påpeget af hr. Heinesen, fordi den nuværende regering tog et par ting ud, som den tidligere regering havde disponeret med at den fik i kassen. Men vores udgangspunkt var jo ikke desto mindre 80,2 mia kr. Det forslag, vi lagde frem, forudså, at vi skulle ende med et underskud på omkring de 69 mia kr., og det er også det resultat, vi når frem til, eller helt præcist 68,9 mia kr., hvilket svarer til 13,4 pct. af bruttonationalproduktet.

Her vil jeg gerne erindre både om hr. Bilgrav-Nielsens observation og hr. Niels Helveg Petersens understregning af observationen, at det underskud er jo alligevel procentvis større end det, den tidligere regering forudså. Jeg skal senere komme nærmere ind på noget af det, hr. Bilgrav-Nielsen nævnte, men det var jo nogle vise iagttagelser i den forstand, at de understregede omfanget af de problemer, vi står over for.

Der er visse dele af genopretningsprogrammets finanslovsdel, som ikke er gennemført endnu. Der er forslaget om formueafgiften, hvor vi jo har fået gode forhåbninger efter de senere dages politiske udvikling, i hvert fald om, at pengene kommer ind til tiden i 1983 og de efterfølgende år.

Der er også et andet område, jeg er nødt til at nævne ved denne tredjebehandling. Jeg havde håbet, at jeg kunne have sluppet for det, men vi har et hængeparti, og det er bevillingerne til de forskellige love, der har med landbrugets situation at gøre. Vi er kommet i den situation, at i går ved tredje behandling af finansloven, hvor vi stemte om ændringsforslagene, faldt der nogle bevillinger fra, fordi et flertal stemte imod dem, og jeg opfattede flertallets indstilling sådan, at det skyldtes, at den politiske situation omkring denne lovgivning var uafklaret, men at flertallet, hvis den i øvrigt blev afklaret tilfredsstillende, var indstillet på, at bevillingerne skulle ydes. Det er klart en opfattelse, regeringen deler, og derfor tager regeringen altså det forbehold over for det finanslovsfor-

slag, som nu vedtages, at de oprindeligt forudsete bevillinger til de landbrugslove, der endnu ikke er kommet på plads, vil kunne bevilges af folketinget gennem lovgivningen uden at belaste hverken lovreserven eller tillægsbevillingsreserven, og det er i øvrigt også forudset i den opgørelse, jeg har lavet over underskuddet på de 68,9 mia kr.

Så skal jeg om virkningerne af alt dette sige, at de er, at vi for første gang i mange år får et reelt fald i statens udgifter, det er lille, knap 0,2 pct., men hvis vi måler det i kroner og øre, bliver det en hel del større, og hvis vi ser på væksten i de samlede offentlige udgifter, vil de ifølge de foreløbige skøn komme til at ligge lige under 1 pct., hvis man sammenligner 1982-budgetterne med budgetterne for 1983. Det vil sige, at de samlede nettoudgifter for statens vedkommende i 1983 bliver på 184,7 mia kr., ca. 100 mia kr. mindre, kan jeg forstå, end i fremskridtspartiets ændringsforslag til finansloven; deri, forstod jeg, var der udgifter på 287 mia kr. Vi nøjes altså med 184,7 mia kr.

Jeg skal senere vende tilbage til hr. Glensgård.

Det er klart, at der er ting i finanslovens færdiggørelse, som må smerte en finansminister. Det smerter finansministeren, at en række besparelser ikke er blevet gennemført. Det kan jo ikke skjules, at der var besparelser på ca. 2,7 mia kr. brutto, som faldt fra. Nogle af dem blev erstattet af andre besparelser, men det ændrer ikke ved, at gode spareforslag ligger unyttige og ubrugte hen for en stund. Nogle af dem vil dukke op igen i 1984, fordi de er vedtaget med ikrafttræden 1. januar 1984, andre vil regeringen se på igen med henblik på at give dem en udformning, som måske gør det muligt at samle et flertal i folketinget. Som bekendt har socialministeren haft forslag liggende, som et flertal ikke på nuværende tidspunkt kunne tilslutte sig, hvad jeg beklager, men flertallet afviste dog ikke, at man senere gennem en forhandling kunne nå frem til et resultat. Ud fra en samlet bedømmelse vil jeg sige, at finanslovsforslaget for 1983 er så forsvarligt, at vi kan acceptere de foretagne reduktioner.

Det er klart, at det stiller meget store krav, ikke bare til staten og statens styrelser, statsvirksomhederne og de enkelte medarbejdere inden for statens område, men også til amter og kommuner. Vi pålægger dem den opgave,